

DOMSTOLENS DOM (fjerde afdeling)

10. juli 1985 *

I sag 27/84

Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie, Düsseldorf, ved advokat Sedemund, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch, Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent R. Wägenbaur, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afslag på at meddele de kvotatilpasninger, der er bevilget en række jern- og stålvirksomheder i forbindelse med kvotasystemet,

har

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans, K. Bahlmann og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: M. Darmon

justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. marts 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Tysk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 25. marts 1984, har Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie, Düsseldorf, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning, der blev tilstillet sagsøgeren ved skrivelse af 13. januar 1984, og hvorved sagsøgte afviser at meddele Wirtschaftsvereinigung tallene for de enkelte stålvirksomheder vedrørende fastsatte kvoter og tilpasninger af disse i forbindelse med det produktionskvotasystem, der er indført i medfør af EKSF-traktatens artikel 58.
- 2 Sagsøgeren er en sammenslutning af tyske virksomheder inden for jern- og stålindustrien, der har til formål at beskytte medlemmernes fælles interesser. Sagsøgeren vil med søgsmålet udvirke, at der sikres fuldstændig gennemskuelighed i det produktionskvotasystem, som Kommissionen indførte i 1980 og siden har opretholdt. Ifølge sagsøgeren kræver gennemskueligheden, at Kommissionen offentliggør alle tal vedrørende referenceproduktionen og referencemængderne for de enkelte stålvirksomheder, samt tillægs- og leveringskvoter, herunder eventuelle tilpasninger bevilget af Kommissionen.
- 3 Ved skrivelse af 3. november 1983 henvendte sagsøgeren sig til Kommissionen og anmodede om, at de pågældende tal blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Wirtschaftsvereinigung gjorde gældende, at de virksomheder, der er omfattet af kvotasystemet, skal kunne kontrollere, om og i hvilket omfang Kommissionen ved fastsættelsen af kvoterne og den eventuelle tilpasning af dem rent faktisk overholdt betingelserne i EKSF-traktatens artikel 58, særlig det rimelighedsprincip, der er knæsat i bestemmelsen.
- 4 I sit svar af 13. januar 1984 fremlagde Kommissionen en oversigt i tabelform, hvori der for hver enkelt virksomhed under sammenslutningen Eurofer indgik en opstilling, ordnet efter stålproduktgruppe, over referenceproduktionerne, referencemængderne, den del af kvoterne, der kunne leveres på det fælles marked, og de

tilpasninger af produktionskvoterne, som var bevilget i tredje kvartal 1983, det sidste kvartal, hvorom der forelå oplysninger. Hvad angår virksomhederne uden for Eurofer fremlagde Kommissionen kun en samlet oversigt med angivelse af de pågældende tal for disse virksomheder; den erklærede sig imidlertid rede til at oplyse tallene for de enkelte virksomheder, hvis den kunne opnå deres samtykke, hvilket måtte være en betingelse for at overholde kravet om beskyttelse af tjenestehemmeligheden i EKSF-traktatens artikel 47, stk. 2 og 4. Sondringen mellem disse to kategorier af virksomheder var ifølge Kommissionen begrundet i det forhold, at Eurofer er en sammenslutning af store jern- og stålvirksomheder, hvor en vis gennemskuelighed allerede foreligger, medens de små virksomheder uden for Eurofer er i en mere sårbar stilling.

- 5 Sagsøgeren har anlagt denne sag for at anfægte Kommissionens afvisende svar. Virksomhedssammenslutningen betragter svaret som en nægtelse af at efterkomme anmodningen, for så vidt som Kommissionen ikke har villet meddele,

— hvad angår virksomheder uden for Eurofer: de specifikke tal for den enkelte virksomhed, og

— hvad angår samtlige jern- og stålvirksomheder: tallene for kvotatilpasningerne, opdelt efter de forskellige relevante bestemmelser, særlig artikel 7, stk. 3, artikel 8, stk. 2 og 3, artikel 10, stk. 2, artikel 11, stk. 5, artikel 13, stk. 2, artiklerne 14, 14, litra a), 14, litra b), 14, litra c), 14, litra d), 14, litra e), 15, 15, litra a), 16 og 17 i Kommissionens generelle beslutning nr. 2177/83 af 28. juli 1983 om forlængelse af systemet for produktionskvoter indtil den 31. januar 1984 (EFT L 208, s. 1).

- 6 Kommissionen har i svarskriftet erklæret, at man for at skabe størst mulig gennemskuelighed i kvotasytmet er rede til at oplyse referenceproduktionerne og referencemængderne for alle virksomhederne i jern- og stålindustrien, herunder også for virksomheder uden for Eurofer. Kommissionen har i duplikken meddelt, at den har opfyldt dette løfte ved at tilstille Eurofer de nævnte oplysninger.

- 7 Sagsøgeren har i retsmødet erklæret, at det anfægtede afslag herefter alene vedrører oplysningen om tallene for kvotatilpasningerne. Da den generelle beslutning nr. 2177/83 i mellemtiden er blevet erstattet af Kommissionens generelle beslutning nr. 234/84 af 31. januar 1984 om forlængelse af kvotasytmet indtil

den 31. december 1985 (EFT L 29, s. 1), har sagsøgeren ændret sine påstande således, at der også kræves oplysning om tilpasningerne i henhold til sidstnævnte beslutning.

8 Sagens genstand er endvidere blevet begrænset ved, at Kommissionen i duplikken har erklæret sig rede til at offentliggøre tallene for de kvotatilpasninger, der er bevilget virksomheder under Eurofer. Hvad angår virksomhederne uden for Eurofer har Kommissionen først oplyst deres samlede tal, hvorefter den imidlertid har meddelt de specifikke tal for hver enkelt virksomhed uden for Eurofer, dog med undtagelse af tilpasningerne bevilget efter artiklerne 10, 14, 14, litra c) og 16 i de generelle beslutninger nr. 2177/83 og nr. 234/84.

9 Kommissionen mener sig vedrørende disse fire arter af tilpasninger ikke berettiget til at røbe tallene for de enkelte virksomheder, dersom disse virksomheder er små eller mellemstore, således som det er tilfældet med virksomheder uden for Eurofer. Det drejer sig nemlig her om oplysninger, der ifølge deres beskaffenhed omfattes af tjenestehemmeligheden; at røbe dem uden den pågældende virksomheds samtykke ville derfor kunne medføre, at Kommissionen udsætter sig for erstatningsøgsmål.

10 Kommissionen har herved fremhævet, at de tillægskvoter, der hjemles ved artikel 14 i to generelle beslutninger, og de kvotatilpasninger, der er hjemlet ved artikel 16 heri, kun kan bevilges i tilfælde af »usædvanlige vanskeligheder for den pågældende virksomhed; efter fast praksis anerkender Kommissionen kun sådanne vanskeligheder, dersom virksomheden arbejder med tab. Dersom anvendelsen af de to bestemmelser på en individuel virksomhed blev røbet, ville den være vanskeligt stillet i forhold til sine kreditorer og konkurrenter. Lignende grunde kan anføres vedrørende anvendelsen af artiklerne 10 og 14, litra c) i de to generelle beslutninger. Disse bestemmelser hjemler kvotatilpasninger til virksomheder, der har problemer, dels med fremstillingen af en række halvfabrikata, dels med ordrer fra tredjelande; at offentliggøre de pågældende tal ville kunne røbe den pågældende virksomheds markedsstrategi og således give virksomhedens konkurrenter en fordel.

11 Efter sagsøgerens opfattelse misforstår Kommissionen med dette standpunkt rækkevidden af tjenestehemmeligheden, fordi denne skal fortolkes under hensyn til

den fundamentale betydning, som offentlighedsprincippet tillægges i EKSF-traktaten. På området for produktionskvoterne er anvendelsen af denne grundsætning af så meget større betydning, som den kan bidrage dels til at tilvejebringe den gennemskuelighed på markedet, der kræves i henhold til EKSF-traktaten, dels til at forbedre den mulighed, der er givet virksomhederne, for at kontrollere Kommissionens forvaltning af kvotaordningen. Denne kontrol bliver særlig nødvendig, fordi kvotaordningen som følge af sin forlængelse er blevet omformet til et system styret af Kommissionen, der sætter markedsmekanismen ud af kraft.

- 12 Det skal først bemærkes, at ifølge EKSF-traktatens artikel 47, stk. 2, er Den Høje Myndighed — som Kommissionen trådte i stedet for ved indførelsen af en fælles Kommission for Fællesskaberne — forpligtet til ikke at give oplysninger om forhold, som ifølge deres natur er tjenestehemmeligheder, navnlig oplysninger om virksomheder og om deres forretningsforbindelser eller omkostningsforhold. Ifølge den samme bestemmelse skal den med dette forbehold »offentliggøre alle oplysninger, som kan være til nytte for regeringerne eller for andre interesserede parter«.
- 13 Denne sag angår rækkevidden af Kommissionens pligt til at offentliggøre sådanne oplysninger. Den tvivl, som Kommissionen oprindeligt udtrykte om, hvorvidt sagen kan antages til realitetsbehandling, og som hvilede på det synspunkt, at Kommissionen med sin skrivelse af 13. januar 1984 blot havde besvaret en anmodning fra sagsøgeren om oplysninger, er således ikke begrundet. Sagsøgeren har nemlig anfægtet afslaget på at give visse oplysninger, som ifølge sagsøgeren pligtmæssigt skal gives i medfør af EKSF-traktatens artikel 47.
- 14 Dernæst bemærkes, at sagsøgeren med rette har fremhævet den fundamentale rolle, som offentlighed spiller inden for EKSF-traktaten. Ifølge traktatens artikel 5 oplyser og bistår Fællesskabet vedkommende i deres virke ved at indhente oplysninger med henblik på at varetage sin opgave. I henhold til traktatens artikel 3, litra b), skal Fællesskabets institutioner sikre alle forbrugerne i det fælles marked, som befinder sig under vilkår, der kan sammenlignes, lige adgang til produktionskilderne. Det fremgår af fast retspraksis, der hviler på dommen af 21. december 1954 (regeringen for Den franske Republik mod Den Høje Myndighed for EKSF, sag 1/54, Sml. 1954-1964, s. 1), at denne lige adgang skal sikres, og diskriminerende fremgangsmåder imødegås ved, at der gives virksomhederne relevante oplysninger. Offentlighedsprincippet er således ifølge sit formål knyttet til forbudet mod forskelsbehandling.

- 15 Når Kommissionen således på grundlag af sammenhængen mellem offentlighed og formålene bag EKSF-traktaten er forpligtet til at offentliggøre oplysninger, der kan være til nytte for virksomhederne, og når disse oplysninger, som Kommissionen har indhentet hos virksomhederne — eventuelt efter at have foretaget den nødvendige kontrol — omfattes af offentlighedskravet, drager traktaten ved artikel 47 omsorg for, at tjenestehemmeligheden overholdes, hvilket beskytter virksomhedernes legitime interesser og er modstykket til forpligtelsen til at meddele Kommissionen oplysninger.
- 16 Det er derfor nødvendigt ved løsningen af det problem, der er rejst under nærværende sag, at afstemme kravene om den nødvendige gennemskuelse på markedet for jern- og stålprodukter med hensyn til beskyttelsen af de enkelte virksomheders forretningshemmeligheder. Ligevægten kan kun findes ved at foretage en konkret undersøgelse af de berørt virksomheders individuelle situation.
- 17 Det fremgår heraf, at Kommissionen ikke var berettiget til at afslå at meddele de kvotatilpasninger, som man havde bevilget på grundlag af artiklerne 10 og 14, litra c) i de to generelle beslutninger, alene med den begrundelse, at en sådan meddelelse pr. definition udgjorde en krænkelse af tjenestehemmeligheden.
- 18 Derimod må der gives Kommissionen medhold i dens synspunkt med hensyn til de kvotatilpasninger, der er bevilget på grundlag af artiklerne 14 og 16 i de to generelle beslutninger. Disse tilpasninger kan kun gives i tilfælde af »usædvanlige vanskeligheder« i den pågældende virksomhed; Kommissionen har uimodsagt anført, at den efter praksis alene bevilger sådanne tilpasninger i tilfælde, hvor de usædvanlige vanskeligheder er af økonomisk art. I tilfælde af den art kan offentliggørelsen af virksomhedens identitet, af den bevilgede kvotatilpasning og af tilpasningens retsgrundlag være af en sådan karakter, at offentliggørelsen alvorligt forstyrrer virksomhedens drift eller endog truer dens fremtid.
- 19 Heraf fremgår det, at Kommissionen har tilsidesat EKSF-traktatens artikel 47 ved, at den har nægtet at oplyse tallene vedrørende de kvotatilpasninger, der i henhold til artiklerne 10 og 14, litra c) i de generelle beslutninger nr. 2177/83 og nr. 234/84 er bevilget virksomhederne uden for Eurofer, alene med den begrundelse, at en sådan oplysning pr. definition ville være en krænkelse af tjenestehemmeligheden.

20 Følgelig er den anfægtede beslutning delvis retsstridig og vil være at annullere.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde dens omkostninger. Da Kommissionen i det væsentlige har tabt sagen, pålægges den at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

- 1) Kommissionens beslutning, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 13. januar 1984, annulleres, for så vidt som det afslås at oplyse tallene vedrørende de kvotatilpasninger, der i henhold til artiklerne 10 og 14, litra c) i de generelle beslutninger nr. 2177/83 og nr. 234/84 er bevilget de virksomheder, der ikke er tilsluttet Eurofer.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Bosco

Pescatore

Koopmans

Bahlmann

O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for fjerde afdeling